

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/44/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010201060
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010201060.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Mestská časť Bratislava - Staré mesto, Vajanského nábrežie 3, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Petrom Šrobárom, AK so sídlom Laurinská 12, Bratislava, proti žalovanému: Úrad na ochranu osobných údajov SR, Odborárske námestie 3, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 05536/2010Up-P1360/09-2 zo dňa 9. apríla 2010, konajúc o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 201/2010-51 z 22. februára 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 201/2010-51 z 22. februára 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S 201/2010-51 z 22. februára 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 05536/2010Up-P1360/09-2 zo dňa 9. apríla 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie - opatrenie Úradu na ochranu osobných údajov SR č. k. 02428/2010-Ui-P1360/09-11 z 8. marca 2010.

Krajský súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca ako prevádzkovateľ zverejnil napadnuté informácie na svojej webovej stránke, pričom porušil ust. § 6 ods. 1 písm. e/ a i/ zákona č. 428/2002 Z. z., ktorými sa upravujú základné povinnosti prevádzkovateľa pri spracúvaní osobných údajov o dotknutých osobách v informačných systémoch. Na zverejnenie osobných údajov dotknutých osôb (titul, meno, priezvisko) v stavebnom rozhodnutí (ktoré navyše v čase zverejnenie nebolo právoplatné) prevádzkovateľ nemal žiaden titul, čím došlo k porušeniu § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z. z. a § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z. z.

Podľa krajského súdu uplatňovanie zásady ohľadom informovanosti verejnosti o správnom konaní nesmie byť na úkor iných zákonom chránených záujmov (napr. chránených zákonom č. 428/2002 Z.

z.).

Súd sa taktiež nestotožnil s názorom žalobcu, že zverejňuje údaje v súlade s ust. § 3 ods. 5 Správneho poriadku a že neporušuje § 6 ods. 1 písm. i/ zákona č. 428/2002 Z. z., nakoľko v čase prešetrovania oznámenia žiadny zákon neustanovoval podmienky zverejnenia osobných údajov (vo vytknutom rozsahu) dotknutých osôb.

Podľa krajského súdu v danej veci bolo základnou povinnosťou prevádzkovateľa získať osobné údaje a zabezpečiť ich spracovanie výlučne spôsobom, ktorý zodpovedá účelu na ktorý boli zadovážené a zároveň spracovať ich v súlade s dobrými mravmi a konať spôsobom, ktorý neodporuje zákonu na ochranu osobných údajov a tiež iným všeobecne záväzným predpisom. Predmetom konania bolo neoprávnené zverejňovanie osobných údajov dotknutých osôb a nie ochrana osobnosti alebo zásah do súkromného a rodinného života dotknutých osôb. Žalobca poskytol informácie v neprimeranom rozsahu, čím nepochybne došlo k porušeniu povinností pri spracovávaní osobných údajov dotknutých osôb. Zároveň nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalobcu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní opätovne poukázal v podstate na tie isté dôvody, na ktoré poukázal v podanej, t.j. že postupoval striktne v zmysle § 3 ods. 5 Správneho poriadku a čl. 26 Ústavy SR. Ďalej namietal, že žalovaný konal pri vydaní svojho rozhodnutia nad rámec svojej právomoci a pôsobnosti keď v odôvodnení uviedol, že „v predmetnom stavebnom konaní sa nepreukázal záujem verejnosti a nebolo potrebné postupovať doručovaním písomnosti verejnou vyhláškou...“ . Zároveň si žiadal priznať náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslil.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný svojim podaním zo 14. mája 2013 a žiadal odvolanie ako nedôvodné zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca pri podaní žaloby neuviedol nedodržel ust. § 247 ods. 1 a § 249 ods. 2 ako aj § 250 ods. 2 O.s.p. tým, že neuviedol konkrétne subjektívne právo, na ktorom bol rozhodnutím žalovaného a jeho postupom ukrátený. Poukázal na to, že čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky upravuje politické právo na informácie od orgánov verejnej moci (nie právo orgánov verejnej moci poskytovať informácie). Tým, že v žalobe absentuje podstatná časť žaloby vyplývajúce pre žalobcu z konkrétneho právneho predpisu nemožno považovať žalobu za úplnú, pre chýbajúcu obsahovú náležitosť a nedostatok aktívnej legitímácie podať žalobu.

Ďalej opakovane poukázal na znenie ust. § 3 ods. 6 Správneho poriadku a zdôraznil povinnosť správnych orgánov pri poskytovaní informácií verejnosti, ochraňovať práva a právom chránené záujmy účastníkov konania a iných osôb zdôrazňujúc čl. 26 ods. 5 Ústavy SR. Ďalej poukázal na zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a to ust. § 9 ods. 2 zákona, ktorý obmedzuje sprístupňovanie informácií, pokiaľ obsahujú osobné údaje. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/250/2008. Ďalej poukázal žalovaný na ust. čl. 19 ods. 12 Ústavy SR zdôrazňujúc na právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Podľa žalovaného kľúčovou podmienkou na zákonné spracovanie osobných údajov je právny základ, ktorý je vymedzený v ust. § 7 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z. z., pričom u žalobcu takto naplnený právny základ nebol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk . Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. septembra 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách) rozhodnúť o žalobe proti právoplatnému rozhodnutiu žalovanej.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil a považuje ich za svoje vlastné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 247 a nasl. O.s.p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

V ďalšom konaní bude dôležité, aby žalobca dôsledne riadil pri zverejňovaní informácií o stavebnom konaní podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku tak, aby nedochádzalo k zverejňovaniu osobných údajov dotknutých osôb.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.